

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. Пловдив, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арnaudова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Румяна Ив. Панайотова-Станчева Въззивно гражданско дело № 20245000500001 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството е въззивно, образувано по въззивна жалба вх. №3569/31.10.2023г., подадена по пощата на 30.10.2023г. от "Е. М."ЕООД, чрез пълномощника адв.Н. К., против Решение №239 от 13.10.2023г., постановено по гр.дело №363/2022г. по описа на Окръжен съд Смолян, с което са уважени предявените спрямо него искове по чл.439 от ГПК. Изложени са доводи за неправилност на обжалваното решение, според които, извършването на изпълнителни действия по отношение на един от солидарните длъжници има действие и по отношение на останалите, противно на приетото от първоинстанционния съд. Претендира се за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне изцяло на предявения иск. В случай, че въззивната жалба не бъде уважена, се заявява възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна на основание чл.78,ал.5 от ГПК.

Въззиваемата страна С. Ю. Д. е депозирал чрез пълномощника адв.Е. И. писмен отговор на въззивната жалба със съображения за нейната неоснователност, според които е налице разделност на процесуалните

отношения с отделните съдлъжници, намиращи се в различно положение спрямо кредитора, с оглед естеството на спорното правоотношение, и давността се прекъсва по отношение на всеки от тях с предприемането на действие по принудително изпълнение. По подробно изложените доводи се претендира за потвърждаване на обжалваното решение. Претендира присъждане на разноси – присъждане на адвокатско възнаграждение за адв.Р..

Съдът, след като взе предвид събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Въззивната жалба е допустима ,постъпила е в срок,изхожда от легитимирана страна ,имаща интерес от обжалване и е против подлежащ на въззивно обжалване акт , а решението е валидно и допустимо като постановено по очертания с обстоятелствената част и петитум допустим предмет на иска,поради което делото следва да бъде разгледано по същество.

Предмет на възивно разглеждане е искова претенция от С. Ю. Д. против „Е. М.“ ЕООД за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сумата от 19 320.87 евро просрочена главница по Договор за банков кредит № **** ***** г., сумата от 2 015.05 евро, представляваща просрочена редовна лихва, дължима за периода 21.02.2011 г. - 21.03.2012 г., сумата от 927.77 евро, представляваща просрочена наказателна лихва, дължима за периода 2011. г. - 09.05.2012 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.05.2012 г. до изплащане на вземането, както и разноските за заповедното производство, а именно: 870.88 лв. платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в размер на 885.44 лв., тъй като вземането е погасено по давност.

Ищецът е твърдял, че въз основа на изпълнителен лист по ч. гр. д. № 199/2012 г. по описа на РС - Смолян ,издаден в полза на „Р. б. Б.“ ЕАД за следните суми: 1/ 19 320.87 евро, представляващи просрочена главница, дължима по Договор за банков кредит № **** ***** г.; 2/ 2 015 евро, представляващи просрочена редовна лихва за периода 21.02.2011 г. - 21.03.2012 г.; 3/ 927.77 евро, представляващи просрочена наказателна лихва за периода 07.03.2011 г. - 09.05.2012 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.05.2012 г. до изплащане на вземането; 4/ 870.88 лв., представляващи разноси за заповедното производство - платена държавна такса, както и 5/ 885.44 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение. , е образувано изпълнително дело № 118/2012 г. по описа на ДСИ при РС - Мадан, в хода което вземането е цедирано на ответника „Е. М.“ ЕООД. Настоявал е , че не дължи на ответното дружество посочените в

изпълнителния лист суми, тъй като вземането му е погасено поради изтичане на 5 годишната погасителна давност.

Ответникът ,от своя страна ,оспорва иска , навеждайки доводи, че след образуване на изпълнителното дело са искани и са извършени изпълнителните действия, прекъсващи както срока по чл. 433, ал. 1 от ГПК, така и погасителната давност на вземането. Поддържал е, че давността при изпълнителния процес се прекъсва многократно - с предприемане на всеки отделен изпълнителен способ и с извършване на всяко изпълнително действие, във връзка с изпълнителния способ, както и с направените плащания като е настоявал ,че в качеството си на взыскател не е искал чести принудителни изпълнителни действия, тъй като по изпълнителното дело са постъпвали плащания и не се е налагало натоварване на длъжника с излишни разноски. Изложил е съображения , че погасителната давност не води до погасяване на самото вземане, а само на възможността то да бъде принудително изпълнено ,поради което плащането на погасено по давност вземане е длъжимо плащане и представлява погасяване на съществуващо задължение, което е съществувало и преди изтичане на давността.

Съдът ,с решението ,предмет на обжалване , е приел ,че на 14.05.2012 г. е издаден изпълнителен лист по ч. гр. д. № 199/2012 г. по описа на РС - Смолян в полза на „Р. б. Б.“ ЕАД за следните суми: 1/ 19 320.87 евро, представляващи просрочена главница по Договор за банков кредит № **** * г.; 2/ 2 015 евро, представляващи просрочена редовна лихва за периода 21.02.2011 г. -21.03.2012г.; 3/ 927.77 евро, представляващи просрочена наказателна лихва за периода 07.03.2011 г. - 09.05.2012 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 10.05.2012 г. до изплащане на вземането; 4/ 870.88 лв., представляващи разноски за заповедното производство - платена държавна такса и 5/ 885.44 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение за заповедното производство, които суми са дължими от „Ф.“ ООД, Ю. Ю. Д.в. , С. Ю. Д., , М. Х. Х., К Л К, „К.“ ООД, и К. А. К., при условията на солидарна отговорност.Приел е за установено въз основа на този изпълнителен лист да е образувано изпълнително дело № 118/2012 г. по описа на ДСИ при РС - Мадан като е поискано налагане на възбрани върху недвижими имоти, собственост на длъжниците К. К., Ю. Д. и М. Х., както и запор върху трудовото възнаграждение на К. К., във връзка с който запор ежесечно работодателят - О. М. е превеждал по сметката на съдебния изпълнител по 76 лв., които са разпределяни на взыскателя .

Понататък е прието ,че с рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 15.11.2016 г. и Договор за цесия от 22.02.2018 г. „Р. Б.“ ЕАД, гр. София е прехвърлила вземанията си по изпълнителното дело на цесионера „Е. М.“ ЕООД, , считано от 22.02.2018 г., за което цесионерът е уведомил дружеството - длъжник, както и солидарните длъжници и с постановление от 14.05.2018 г. и на основание чл. 429, ал. 1 от ГПК ответникът е конституиран като взыскател по делото

При така установената фактическа обстановка , която не се оспорва и с въззивната жалба ,първостепенният съд е изложил аргументи ,че настоящето производство има за цел установяване на липсата /погасяването/ на изпълняемото право, подлежащо на принудително изпълнение, поради настъпил след издаване на изпълнителното основание нов факт като липсата на изпълняемо право дерогира материалноправната основа на принудителното изпълнение.Посочил е ,че приложимият давностен срок е винаги пет годишен доколкото вземанията на ответника са установени с влязла в сила заповед по чл.417 от ГПК ,която установява с обвързваща страните сила, че определеното по основание и размер вземане съществува към момента на изтичане на срока за подаване на възражението.

В случая процесната заповед за изпълнение е връчена на ищеца на 24.09.2012 г., заедно с покана за доброволно изпълнение, като също така тя е връчена и на останалите длъжници по делото /в периода 24.09.2012г. - 19.10.2012 г./. В законовия срок не е подадено възражение срещу заповедта за изпълнение, поради което същата е влязла в сила на 03.11.2012г., от която дата е започнал да тече нов 5-годишен давностен срок за вземанията, установени със сила на пресъдено нещо.

Изложени са могиви досежно това ,че съгласно ППВС № 3/1980 г. образуването на изпълнителното дело е прекъснало давността по отношение на вземание и давност не е текла до приемането на ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС ,след което е започнала да тече нова давност и с всяко действие по принудително изпълнение в рамките на определен изпълнителен способ, независимо дали прилагането му е поискано от вискател или е извършено по инициатива на съдебния изпълнител, същата се прекъсва . В конкретния случай е посочил съда ,че в периода след 26.06.2015г. до образуване на настоящото дело - 03.11.2022 г. по изпълнителното дело ежесечно са постъпвали суми от наложения заповърху трудовото възнаграждение на длъжника К. К., които суми са разпределяни в полза на вискателя ,но други изпълнителни способи не са предприемани по делото в посочения период. Като краен извод съдът е посоил,че прекъсването или спирането на погасителната давност спрямо един солидарен длъжник няма действие по отношение на останалите съдлъжници,поради което и доколкото спрямо ищеца не са предприемани изпълнителни действия след постановяване на тълкувателното решение - 26.06.2015 г., то до завеждане на делото вземането на ответника спрямо него е погасено по давност ,поради което е приел иска за основателен и е уважил същия.

Недоволен от този резултат е останал ответника ,който счита ,че доколкото се касае за пасивна солидарност ,то макар и да са налице множество длъжници ,вземането е едно ,поради което предприемането на изпълнителни действия спрямо един от тях има действие и за останалите ,тъй като погасява дълга ,поради което счита ,че вземането му спрямо ищеца не е погасено по давност ,тъй като по делото регулярно са постъпвали суми от

запор на трудово възнаграждение на друг солидарен длъжник.Посочва и практика на съдилищата в подкрепа на неговите аргументи.

Фактическата обстановка по делото не е спорна. Няма никакъв спор и относно това ,че до постановяване на ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС,давността в изпълнителното производство е прекъсната и по време на същото такава не тече като по заварените изпълнителни дела ,каквото е изп.д № 118/2012 г. по описа на ДСИ при РС - Мадан ,предмет на което е проценото вземане , по което давност не е текла до постановяване на тълкувателното решение ,а именно 26.06.2015г. , след тази дата е започнала да тече нова давност ,която се прекъсва с всяко предприето надлежно изпълнено действие или признание на длъжника .Няма спор в случая и за това ,че доколкото вземането е установено с влязла в сила заповед по чл.417 от ГПК ,която има силата на съдебно решение ,давността е винаги пет годишна.Спорът е относно това дали предприемането на съответен изпълнителен способ ,респ. действия по осъществяването му по отношение на един от солидарните длъжници има действие и спрямо останалите доколкото дълг е солидарен ,респ. вземането е едно и изпълнението спрямо един от длъжниците погасява дълга и освобождава и останалите солидарни длъжници. В тази връзка жалбоподателят се е позовал на цитирана от него практика на съдилищата ,която обаче не касае давността ,а касае института на перемцията , в която връзка /касателно настъпване на перемцията в аналогична на настоящата фактическа обстановка ситуация/ е и висящо тълкувателно дело № 2 / 2023 г. на ОСГТК на ВКС ,по което все още няма произнасяне. Макар и за давността и перемцията да имат значение едни и същи факти ,то те са два различни правни института с различни правни последици .А въпросът за това прекъсването на давността спрямо един от солидарните длъжници има ли действие спрямо останалите солидарни такива има законодателно решение и то е в разпоредбата на чл.125 от ЗЗД , според която прекъсването и спирането на давността срещу един солидарен длъжник не произвежда действие спрямо останалите съдлъжници, но ако той, спрямо когото давността не е изтекла, е изпълнил задължението, той има иск срещу освободените вследствие на давността ,т .е прекъсването и спирането на давността по отношение на един солидарен длъжник рефлектира единствено във вътрешните отношения между съдлъжниците .С оглед на така казаното и доколкото не е спорно ,че по изпълнителното дело изпълнителни действия спрямо ищеца след 26.06.2015 г. не са предприемани като единственото изпълнение след тази дата се изразява в периодично постъпващи парични суми от заповед на трудово възнаграждение на друг солидарен длъжник ,то към завеждане на делото 03.11.2022 г. правото на принудително изпълнение по отношение на ищеца досежно процесното вземане е погасено по давност и искът на Д. ,с който оспорва изпълнението ,позовавайки се на изтекла погасителна давност след влизане в сила на заповедта за изпълнение по чл.417 от ГПК се явява основателен и като такъв правилно е уважен с решението ,предмет на обжалване тук.Казаното сочи ,че същото като

правилно следва да се потвърди.

С оглед на този изход на адвокат Е. И. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за оказана безплатна защита на въззиваемия в размер на 4 281 лв.

Ето защо ,съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 239 от 13.10.2023г., постановено по гр.дело №363/2022г. по описа на Окръжен съд Смолян.

ОСЪЖДА „Е. М.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., р. В., бул. „Р. П. - К.“ № ***** да заплати на адвокат Е. Г. И. с адрес гр.П., ул. Х. К. № * адвокатско възнаграждение в размер на 4 281 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____